

9.439 (13p. v. m.)
1973 SEP 13
Petőfi Népe

244

BÁCS MEGYE - JÓZSEFVÁROS

Megyék a fővárosért

Egyszer arról panaszkodott egy kalocsai ismerősöm, hogy ő bizony nem érzi jól magát Budapesten, nagy a zaj, elviselhetetlen a forgalom, az emberek barátságtalanok és folyton rohannak valahová. Egyetlen kerületben érzi jól, otthonosan magát, a VIII-ban, vagyis Józsefvárosban. Ott még az idegenek is kedvesek, főleg, ha megtudják, hogy Kalocsáról jött. A kerület lakosai valóban tisztában vannak azzal, hogy sok szépet köszönhetnek Bács megyének, s a testvérmegyéből érkezőknek is jó érzés tudni: van egy hely, ahol „idegenben” is otthon érezhetik magukat.

Mostanában a megye képzőművészeinek alkotásaival ismerkednek a józsefvárosiak. A kiállítást örömmel és tetszéssel fogadták, s máris érdeklődve várják a többit. Az augusztus végén megnyitott kiállítással ugyanis egy sorozat kezdődött, a „Megyék a fővárosért” centenáriumi akció keretében. Szeptember 19-én a megye népművészete mutatkozik be, ez követően pedig megismerhetik a keceli batik-szakkör munkásságát, majd Kalocsa népművészetét, decemberben pedig a fafaragóké lesz a helytörténeti kiállítóterem.

A kerületi tanács az mondta — kis baráti túlzással —, hogy a józsefvárosiak már nem is tudnak ünnepelni a kalocsai táncosok nélkül. Most épülő óvodájuk parkosítását, belső csinosítását is a népművészetéről világhíres város vállalta magára. Nagy lelkesedéssel készülnek a kecskeméti és a baiai szimfonikus zenekar fogadására is, októberben. És igencsak szívesen látott, sőt végleg letelepített vendégek azok a díszcseriék és facsemeték, amelyekkel megyénk segíti árnyat adó szép lombokhoz a zöldben nagyon szegény kerületet.

Bács megye és Józsefváros között sikerült áthidalni a nagyváros és a vidék közötti, sokszor mesterségesen felduzzasztott elentéket. Ez a cél vezérelte a Fővárosi Tanács vezetőit, amikor elhatározták, hogy a főváros egyesítésének 100. évfordulóján, egy asztal mellé ültetik az ünnepeket, valamennyi távollevő rokonnal. Vagyis felelevenítik, élővé teszik a régebben elhanyagolt rokoni kötelékeket a megyékkel.

Ennek a jegyében rendezik meg — az idén nyolcadszor — a budapesti művészeti hetek ünnepeit. Szeptember 24-én Szépvölgyi Zoltán, Budapest, Főváros Tanácsának elnöke nyitja meg hazánk megyéinek népművészeti kiállítását, a Magyar Nemzeti Galériában. Első ízben

rendezik meg az elmúlt száz évben született magyar színművek előadássorozatát, a budapesti és vidéki színházak részvételével, de külföldi szerzők darabjai is helyet kapnak a gazdag programban. A Kecskeméti Katona József Színház például Shakespeare „Troilus és Cressida” c. színművével szerepel a bemutatósorozaton. Megyénk népművelőinek körében pedig érdeklődésre tarthat számot a Fővárosi Művelődési Házban, október 15—18-a között megrendezésre kerülő nemzetközi színiátszó fesztivál.

Feltehetően sokan váltanak majd jegyet a világhírű külföldi együttesek vendéglőadásaira, vagy a zenei hetek rangos eseménysorozatára, amely az Erkel Színházban díszhangversennyel kezdődik, szeptember 24-én. Itt hívjuk fel a figyelmet a legérdekesebb kiállításokra: a Múcsarnokban nemzetközi kisplasztikai biennálé nyílik, a Petőfi Irodalmi Múzeumban száz év sajtójával ismerkedhet a közönség, az Iparművészeti Múzeumban pedig Budapest százéves zenei életéből adnak áttekintést.

Kár volna elhallgatni, hogy a centenáriumi tiszteletére több fát ültettek az idén a kertészek, mint a korábbi években együttvéve. A fővárosba látogatók örömeire rendbe hozták Gül Baba türbóját, a Népligetben pedig most szeptemberben adták át a centenáriumi parkot, a „megyék kertjét”, amely kicsinyben az országot ábrázolja, mivel minden megye elküldi a maga jellegzetes, sajátos növényeit. Veszprém megye bazaltkővet küldött a fővárosba, s ebből valóságos holdbéli tájat formálnak a parképítők, emlékeztetve a Badacsonyra, Tátikára, a Balatonra. Az új park emlékfalának elkészítésére Bács-Kiskun megyei művészeket kértek fel, s a központi emlékkövön kívüül valamennyi megye saját emlékkövet is állít a főváros centenáriumi tiszteletére.

Hogy mire jó mindez? Elsősor-

ban arra, hogy mélyüljenek, gazdagodjanak, országos méretűvé váljanak az emberi kapcsolatok. Budapestet, csak azok a korlátolt és elszigetelt lokálpatrióta sznobok helyezik „mindenek fölé”, akik gyakorlatilag szinte semmit sem tesznek sem magáért a városért, sem az országért. A főváros kerületeinek lakóit, üzemeinek dolgozóit régi és igen erős szálak fűzik a megyékhez. Összeköti őket a földosztások, falujárások, nagy népművelési „csaták” emléke, napjainkban pedig az ipartelepítések frissítik fel az összetartozás érzését, mossák el a különbségeket Budapest és az ország legtávolabbi részei között. Az már szinte közhelynek számít, hogy a főváros lakossága az egész országból tevődik össze. Az évről évre sokasodó autók pedig ma már azt sem zárják ki a legkiválóbb művészeti rendezvények élvezetéből, aki messzi falvakban, vagy tanyán lakik.

A centenáriumi rendezvények még hatalmasabbra táriák az országot szívéhez vezető kaput. Találkozókat is szerveznek a budapesti és vidéki üzemek vezetői, valamint a szociális brigádok és szövetkezeti dolgozók között, s ha valamit kívánni lehetne a születésnap alkalmából, hát azt kívánnám, hogy ez az országot megmozgató szellemi pezsgés tartson tovább. Örömeire és hasznára nemcsak Budapestnek, hanem az egész országnak.

Vadás Zsuzsa